

Hobune ja rebane.

Salupoial oli hea hobune, Waska nimi, aga jääi tema loom viimast wanaks, ei joudnud enam tööd teha. Peremees mõtles, mis mateta a ilmaaega sõödan, kõige parem nõu, et wõtan kirvest. Löön tema pähä, tuli otsas ja pealegi wõib nahaga veel head rahakoppikat emesele teenida; — aga ommeti ei taatisin, fest et mana truu elajas teda nii laua auksasse oli teeninud.

Ütles siis karvalaste hobusele: „Kuule, mana Waska, ma ei wõi sind lauemine ašjata sõota, ega sina, wana rauk, sa enam tööd tehtud, oled muidu tūlits jalge ees, sellepärast kasi metsa ja katsu, kuid sa oma käe veel läbi saad; peaks sinnul veel rannu olema ühe karu seia mu üks eete wia, külal ma siis sind jägle wõtaksin wästu ja soowiksin sulle eluotsani ormuleiba aga muidu mite.“

Waska nurises: „wana mees, warsa mõte,“ trampis nina norus ja kõrvad londis metja

pool, mõtles, „oh sa wõrufael oma lubamisega, ta nälga, ta wiletsust!“ Juhtus rebane wästu tulema, teretas lahkesti, kuulas ilusaste tervist járele ja küsitsi wiimaks: „Nae imed, miks wanapapa meel ni kurb näib oiewa?“ „Uuuu,” hirnus hobune, „minuga on lugu foguni laekas, peremees, abneperse, saatise minema, pilkas veel taga járele.“ Reinusisand küsits: „Mõh mis ta siis ütles pilkamiseks?“ „Seda ta ráatis“ ütles hobune, „jáksad sina faru minu ukse ete tua, siis pead eluotsani mu käest armuleiba saama; mine nüüd wõta faru kinni!“

„Muud midagi?“ wästarebone, „ole rahul, kül meie sellega pra saame toime, heida aga seia tee ääre pitkali maha, nagu oleksid suti: nüüd, kül mina sadan ašjad korda.“ Hobune heitis maha, rebane läks faru tagaotsima.

Karu istus rahuliste oma kõepas, imes kappu, ja ajos oma jorinat nagujoobnud mees kõrbitoas, rebane aštus sisse, kummardas maa-ni ja ütles: „Uulik mesikäpa isand, tee ääres on kärwand hobune pitkali maas, mõtlesin, et isandal wahest himu on teda omale párida,